

[Ole Henriksen]

har været organisationernes politik at føre de grønlandske og de danske lønmodtageres lønniveau tættere sammen. På en lang række områder har man fået elimineret det særlige Grønlandstillæg, og det er altså organisationernes politik at få denne ligestilling gennemført.

Det er også blevet bekræftet under udvalgsarbejdet, at det offentlige aftalenævn ikke er i stand til at gennemføre normale overenskomstforhandlinger. Alle organisationer bliver præsenteret for ét og samme udspil til trods for forskellighederne i overenskomsterne, og herefter er trafikken så den, at det offentlige aftalenævn indgår en overenskomst med SIK, hvorefter alle øvrige organisationer bliver præsenteret for resultatet som et fait accompli, og det er klart, at hvis de ikke siger ja, lander det her på folketingets bord som en ekspeditionssag. Den politik kan man ikke føre over for organisationer. Det er ikke en sømmelig måde at føre overenskomstforhandlinger på, og det er den trafik, SF er imod.

SF har til trods for dette stor forståelse for de mangeartede vanskeligheder, som det grønlandske samfund har med at udvikle hjemmestyret, ikke mindst på de økonomiske og administrative områder, og i SF håber vi, at den nationale selvbestemmelsesret snart bliver en realitet, således at man i fremtiden selv kan føre sine overenskomstforhandlinger. Jeg håber, det er sidste gang, folketinget skal beskæftige sig med disse forhold i Grønland, og at det fremover bliver det grønlandske landsråd, der tager fat og udvikler et forhandlingssystem til glæde for begge parter.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Må jeg bede om lidt mere ro i salen, det er næsten ikke til for taleren at tale under al den støj.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Vi har her på falderebet fået endnu en protestskrivelse, denne gang fra medlemmerne af Danmarks Lærerforening i Nuuk, der siger, at der reelt kun har været ét møde, hvor parterne forelagde deres krav, og de tager afstand fra, at folketinget og landstinget på den baggrund mener, at det er berettiget, at man lovgiver på området.

Protesten, der kommer fra lærerforeningen i Nuuk, er meget betegnende for det indtryk, vi har fået af de deputationer, vi har mødt i arbejdsmarkedsudvalget. Det er det samme mønster, der tegner sig: det offentlige aftalenævn dikterer diktatorisk indholdet, og så kan organisationerne tage det eller lade være. Hvis de lader være, siger det offentlige aftalenævn underforstået, at så lovgiver folketinget om det.

De, der stemmer for indgrebet her i folketinget i overenskomsterne i Grønland, siger alle sammen, at de gør det på grund af den specielle grønlandske situation. Der er ingen af dem, der stemmer for det, der kan lide indgreb i overenskomsterne, siger de, men det er jo nødvendigt. De siger, at konsekvenserne er uoverskuelige for det grønlandske folk, hvis der ikke gribes ind.

Jeg vil godt vende det synspunkt om og sige, at jeg tror, at situationen bliver fuldkommen katastrofal i løbet af ikke ret lang tid, hvis det fortsætter på denne måde. Hvis det offentlige aftalenævn stadig væk ikke har kompetence på forhandlingsområdet, hvor de som sagt diktatorisk siger: I kan tage det, vi tilbyder, eller lade være, så vil resultatet være, at der i løbet af kort tid ikke er dansk arbejdskraft i Grønland.

VS er ked af, at det er nødvendigt med dansk arbejdskraft i Grønland. Det burde være grønlænderne selv, der kunne tage jobbene, men sådan er situationen jo ikke. Vi har set, at der på maskinmesterområdet er 25 pct. ubesatte stillinger. Vi har set, at der på sygeplejerskeområdet er 10 pct. ubesatte stillinger, og det afhjælper et overenskomstindgreb jo ikke.

Så er der det med den katastrofale situation. Vi har under udvalgsarbejdet fået oplyst, at maskinmestrene f.eks. ikke har udsendt strejkevarsel, og at Dansk Sygeplejeråd, som har udsendt strejkevarsel, har indgået beredskabsaftaler med aftalenævnet på grundlag af aftalenævnets egne oplysninger. Det vil sige, at der ikke hersker nogen katastrofesituation. De bemærkninger, der står i lovforslaget herom, er simpelt hen forkerte.

VS mener, at aftalenævnet gør folketinget til ekspeditionskontor for aftalenævnets overenskomstpøliitik. Hvis overenskomstparterne ikke makker ret, ekspederer aftalenævnet problemet til folketinget, og så skal folketinget hjælpe aftalenævnet med problemerne.